

[Socialministeren.]

den nærmere fremtid — inden for en 3-4 måneders forløb. Vi regner med, at man dermed får et overblik over omfanget af det problem, der her foreligger, og vi regner med at få forslag om, hvordan vi yderligere skal stimulere interessen for oprettelse af plejehjem.

For mig at se vil det være det rigtigste, at vi afventer dette udvalgs indstilling, inden der foretages nye skridt på dette område, så meget mere som udbygningen af plejehjemsforsorgen netop i øjeblikkets situation næppe kan øges væsentligt ud over, hvad vi gør, på grund af arbejdskraftsituationen.

Af min redegørelse vil man have forstået, at jeg er klar over, at vi ikke blot har øjeblikkelige problemer, men at vi fremover får en række problemer, og man vil have forstået, at vi er gået i gang med løsningen af dem. Jeg vil derfor mene, at det forslag, vi her behandler, ikke tjener noget egentligt formål.

Jeg forstår, at de ærede forslagsstillere med forslaget har villet sætte et arbejde på plejehjemsområdet i gang, og jeg erkender den gode vilje, der ligger bag denne tanke; men da arbejdet, som jeg her har nævnt, allerede er taget op af ministeriet og vil blive fulgt op med stor opmærksomhed, skal jeg tillade mig at henstille til de ærede forslagsstillere, at de tager forslaget tilbage.

Ordføreren for forslagsstillerne (Chr. Madsen): Jeg kan forstå på den højtærede socialminister, at han absolut ikke er gunstigt indstillet over for vort forslag og gerne ønsker, at det tages tilbage. Det kan jeg ikke gøre, og det synes jeg ikke man skal gøre. Jeg synes, der er rig anledning til at undersøge sagen noget nærmere, når den nu er rejst, og jeg regner med, at forslaget går i udvalg, og at vi dér kan få yderligere oplysninger.

Alligevel vil jeg benytte lejligheden til at sige noget om, hvad vi i mit parti har tænkt os med disse plejehjem. Den højt-

ærede socialminister hævder, at man ikke kan indrette disse plejehjem nu på grund af arbejdskraftmangel. Det er i hvert fald et standpunkt, der ikke kan holde, for er der ikke den ene udvej, er der vel den anden. Det kan ikke være sådan, at man skal opgive alle fremskridt, hvis jeg må udtrykke mig sådan, fordi der kan være visse vanskeligheder med hensyn til arbejdskraften. Vi kan ikke tillade os at opretholde det standpunkt, at der kan bygges spekulationsboliger i stor målestok her i landet, medens der ikke kan bygges det, der er nødvendigt inden for socialforsorgen. Jeg vil også gerne tilføje, at man jo godt kan bygge en hel del inden for militæret og have til hensigt, som vi hørte forleden her i tinget, at lave en hel masse for civilforsvaret også med hensyn til byggeri. Jeg mener ikke, at man kan opretholde det standpunkt, at man på grund af arbejdskraftmangel ikke kan udbygge socialforsorgen på de områder, hvor det er strengt nødvendigt. Vi kan da bygge disse plejehjem, vi ved jo, at der er brug for dem, og man kan gribe sagen an på mange forskellige faconer.

Man kan, som den højtærede socialminister var inde på, gøre, som man gjorde, dengang man skønnede, der skulle bygges plejehjem for kronisk syge. Da regulerede man statsrefusionen således, at de kommuner, der byggede sådanne hjem, kunne få noget mere i refusion. Hvis man gjorde det på nuværende tidspunkt, er der ikke tvivl om, at man ret hurtigt ville se plejehjem vokse op.

Lad mig nævne et enkelt tilfælde fra min egen by, Ålborg. For nogle år siden, i 1955-56, var jeg medlem af byrådet, og da blev det vedtaget, at der skulle ydes penge til skitseprojektering netop af et plejehjem med sygeafdeling. Sagen kom ikke videre; den ligger stadig, hvor den lå i 1955-56, og det kan i hvert fald ikke tilskrives arbejdskraftsituationen. For Ålborgs vedkommende er der arbejdskraft til rådighed også nu. Der er altså andre ting, der gør sig gældende, og det er naturligvis dette, at